

שיאמרו הדברים בשמו?

ומשנינן: דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים" — וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים, ד"עולמים" משמע שני עולמות?

אלא כך אמר דוד: רבונו של עולם! יאמרו דבר שמועצה מפי בעולם הזה.

דאמר רבי יוחנן, משום רבי שמעון בן יוחי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועצה מפיו בעולם הזה, שפתיו דובכות נעות⁽²⁾ בקבר. והנאה היא לו, שהוא כאילו חי, ואם כן הרי הוא גר בשני עולמות.

ואמר רבי יצחק בר זעירא, ואמרי ליה רבי שמעון בר נזירא: מאי קראה? דכתיב "וחכך כיון הטוב, הולך לדודי למישרים, דובב שפתי ישנים". נמשלו חכמים ככומר של ענבים: מזה כומר של ענבים, כלי שאוסף לתוכו את הענבים שבעה או שמונה ימים כדי שידחקו ויתבשלו, כיון שאדם נוגע בו, הרי הוא דובב, נע. אף תלמידי חכמים, כיון שאדם אומר דבר שמועצה מפיו, דובכות שפתיו בקבר! ולכן הקפיד רב ששת על רב אידי על שלא אמר שמועתו משמו.

והוינן בה: מאי ברייתא? דאמרן לעיל דרב ששת שנייה מברייתא.

ומשנינן: דתניא: מעשר בהמה של יתומים מוכרין אותו. ומעשר בהמה ששחטו, מבליעו בעורו, בחלבו ובגידיו ובקרניו.

והוינן בה: מאי קאמר?

ומשנינן: אמר אבוי הכי קאמר: מעשר בהמה של יתומים מוכרין אותו. וכיצד מוכרין אותו? מבליעים דמי הבשר בעורו ובחלבו ובגידיו ובקרניו. שאותם מותר למכור וימכרם ביוקר בשווי של כל הבהמה והבשר יתן לו במתנה.

ומדייקינן: מכלל, דמעשר בהמה דאישי גדול, להמכר בהבלעה, לא שרי.

ומקשינן: מאי שנא מהא דתנן: הלוקח לולב מחבירו בשביעית, שאין עליו קדושת שביעית כיון שהחנטה של האילן היתה בשישית, נותן לו המוכר אתרוג במתנה, לפי שאינו רשאי ללוקחו בשביעית. שהאתרוג יש עליו קדושת שביעית כיון שדינו שונה מכל האילנות בכך שהולכין בו אחר זמן הלקיטה שהיתה בשביעית. ובמוכר עם הארץ איירי שאסור לקנות ממנו פירות שביעית לפי שהדמים נתפסים בקדושת שביעית והוא אינו זהיר לשומרם בקדושה.

והוינן בה: לא רצה חבירו ליתן לו את האתרוג במתנה, מאי עביד?

ואמר רב הונא: מבליע לו דמי אתרוג בלולב. שמשלם לו עבור הלולב את שווי האתרוג והאתרוג יקבל במתנה.

מאי שנא התם דשרי למכור בהבלעה, והכא במעשר בהמה אמרו דרק של יתומים שרי, אבל דגדול לא?

ומתרצינן: התם, בשביעית, לא מוכחא מילתא שהבליע בדמי הלולב גם את האתרוג, כיון שדמי האתרוג מועטים.